

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 lipca 2021 r.,
sprawy **M. M.**
skazanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego M. M. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. B. – Kancelaria Adwokacka w L. – 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że:

„I. w nocy na 13 lutego 2010 r. w N. w województwie (...), posługując się podobnie niebezpiecznym przedmiotem jak broń palna czy nóż w postaci metalowej łapki,

działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, po wtargnięciu do mieszkania, używając przemocy wobec W. R. poprzez uderzenie go tępym narzędziem w głowę, co spowodowało obrażenia w postaci złamania kości ciemieniowej lewej, stłuczenie mózgu z dwoma drobnymi ogniskami krwotocznymi o średnicy do 1 cm u podstawy płata skroniowego lewego, dyskretne ogniska stłuczenia u podstawy płatów czołowych oraz obrzęku mózgu, skutkujących powikłaniami pourazowymi w postaci zaburzenia smaku i węchu o typie sprzecznego ich odczuwania, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu a także M. R. poprzez uderzenie go tępym narzędziem w prawą dłoń, co spowodowało obrażenia naruszające czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni w postaci rany tłuczonej palca II ręki prawej i złamanie paliczka bliższego palca II ręki prawej oraz R. G. poprzez uderzanie go ręką w twarz, co spowodowało obrażenia naruszające czynności ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci stłuczenia nosa, stłuczenia wargi górnej oraz naruszenia zęba 12, a nadto doprowadzając M. R., T. R., R. G., W. R. i M. R. do stanu bezbronności poprzez skrupowanie ich i używanie gróźb natychmiastowego użycia przemocy zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1100 zł na szkodę T. i M. małżonków R. oraz złotą biżuterię w postaci trzech par kolczyków, trzech złotych łańcuszków, medalika, obrączki ślubnej i dwóch pierścionków o łącznej wartości 2000 zł na szkodę M. i W. małżonków R., przy czym czynu tego dopuścił się po upływie jednego roku, 3 miesięcy i 2 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 2 grudnia 1994 r., sygn. akt II K (...) zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 kwietnia 1995 r., sygn. akt II AKw (...), w którym wymierzono mu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności, łącząc w niej kary 5 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 210 § 2 dk.k. w zw. z art. 9 § 2 dk.k. i karę 15 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 dk.k. w zb. z art. 210 § 2 dk.k. w zw. z art. 10 § 1 dk.k. którą to karę M. B. odbył w całości w okresach od 18 czerwca 1993 r. do 18 kwietnia 1995 r. oraz od 11 września 1995 r. do 11 listopada 2008 r., tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w dniu 16 kwietnia 2010 r. w R. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, przy ustalonym podziale ról, dokonał rozboju na osobie Ł. S. w ten sposób, że używając przemocy polegającej na zadawaniu wymienionemu uderzeń po głowie i całym ciele przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu w postaci klucza francuskiego podczas gdy pozostali sprawcy bili pokrzywdzonego przy użyciu niebezpiecznych przedmiotów w postaci imitacji kija bejsbolowego i siekiery, zabrał w celu przywłaszczenia, po uprzednim przeszukaniu kieszeni pokrzywdzonego, pieniądze w kwocie 17 600 zł, przy czym czynu tego dopuścił się po upływie jednego roku, 5 miesięcy i 5 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 2 grudnia 1994 roku sygn. akt II K (...) zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 kwietnia 1995 r. sygn. akt II AKw (...), w którym wymierzono mu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności, łącząc w niej kary 5 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 210 § 2 dk.k. w zw. z art. 9 § 2 dk.k. i karę 15 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 dk.k. w zb. z art. 210 § 2 dk.k. w zw. z art. 10 § 2 dk.k., którą to karę M. B. odbył w całości, w okresach od 18 czerwca 1993 r. do 18 kwietnia 1995 r. oraz od 11 września 1995 r. do 11 listopada 2008 r., tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 9 marca 2010 r. w Ż., gmina R. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, dokonał rozboju na osobie L. O. w ten sposób, że po uprzednim zastosowaniu wobec niego przemocy polegającej na biciu pięściami, przewróceniu na ziemię i kopaniu po całym ciele oraz kierowaniu gróźb karalnych i doprowadzeniu w ten sposób do stanu bezbronności, zabrał w celu przywłaszczenia papierosy marki V., J.(...) i M. o łącznej wartości 8500 zł na jego szkodę przy czym czynu tego dopuścił się po upływie jednego roku, 3 miesięcy i 28 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w S. z dnia 2 grudnia 1994 r. sygn. akt II K (...) zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 kwietnia 1995 roku sygn. akt II AKw (...), w którym wymierzono mu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności, łącząc w niej kary 5 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 210 § 2 dk.k. w zw. z art. 9 § 2 d k.k. i karę 15 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 dk.k. w zb. z art. 210 § 2 dk.k. w zw. z art. 10 § 2 dk.k., którą to karę M. B.

odbył w całości, w okresach od 18 czerwca 1993 r. do 18 kwietnia 1995 r. oraz od 11 września 1995 r. do 11 listopada 2008 r., tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt IV K (...), uznał oskarżonego M. M. za winnego dokonania czynu:

- zarzucanego w pkt II, wyczerpującego dyspozycję z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, zaś na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Ł. S. 5.000 zł tytułem nawiązki,

- zarzucanego w pkt III, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych

Sąd uniewinnił M. M. od dokonania czynu zarzucanego mu w pkt I.

Obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

„I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

(a) błędne ustalenie, iż M. M. kiedykolwiek używał imienia R., szczególnie w kontaktach z A. i E. J., które nie rozpoznały, a nadto, iż brał udział w zdarzeniu Ż., w sytuacji, gdy nie został on rozpoznany przez pokrzywdzonego, który jednoznacznie wskazał, że towarzysz W. K. nie wychodził z samochodu, a więc nawet jeżeli był on

na miejscu zdarzenia nie obejmował swoim zamiarem dokonanie rozboju na osobie L. O. ;

(b) błędne ustalenie, iż M. M. działał z zamiarem bezpośrednim i z tym zamiarem dokonał rozboju na osobie Ł. S..

II. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

(a) art. 34 § 1 k.p.k. w zw. z art. 34 § 3 k.p.k. poprzez łączne rozpoznanie sprawy M. M. wraz z innymi oskarżonymi i zastosowanie przepisów sprzed nowelizacji, która weszła w życie dnia 01.07.2015 r., a co za tym idzie zastosowanie w sprawie oskarżonego nieaktualnych przepisów, bowiem akt oskarżenia w sprawie przeciwko M. M. został sporządzony i skierowany do tut. Sądu przez Prokuraturę Rejonową w B. w dniu 14 października 2015 r., a więc po dniu 1 lipca 2015 r., czyli po wejściu w życie obowiązującego na tamten okres kodeksu postępowania karnego, a co za tym idzie pozbawienie oskarżonego prawa do obrony i kontradyktoryjnego procesu;

(b) nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań W. K., który został już prawomocnie skazany, a więc w sprawie mógł być przesłuchany jako świadek w zakresie przestępstwa popełnionego w Ż., a nadto odbieranie wyjaśnień od oskarżonego, w tym przesłuchiwanie go na rozprawie w dniu 28 lipca 2016 r. w sytuacji, gdy winien on być przesłuchany jako świadek w zakresie Ż. i stosownie do art. 190 § 1 k.p.k. winien być on pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań;

(c) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dokonanie zupełnie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, ukierunkowanie tej oceny na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało wyciągnięciem błędnych wniosków polegających na uznaniu winy oskarżonego, a przejawiało się przede wszystkim na błędnej ocenie:

i. zeznań E. J., A. J. i L. O. poprzez dokonanie ich niepełnej oceny i obdarzenie ich wiarą w całości, w sytuacji, gdy świadkowie ci nie rozpoznali M. M. jako sprawcę rozboju na L. O., a nadto pominięcie, iż pokrzywdzony jednoznacznie wskazał, że

oskarżony rozmawiał jedynie z W. K., a drugi z mężczyzn znajdował się w samochodzie;

ii. zeznań L. O., który na rozprawie dnia 11 stycznia 2017 r. wskazał jednoznacznie, iż mężczyzna, który przyjechał z W. K. nie wychodził z samochodu i nie brał udziału w przedmiotowym zdarzeniu, a nadto pominięcie tego, iż świadek na rozprawie nie rozpoznał M. M. jako osobę, z którą miał przeprowadzić transakcję;

iii. wyjaśnień W. K. w zakresie w jakim oskarżony wskazał, iż działał na zlecenie funkcjonariuszy policji, które musiały polegać na prawdzie szczególnie w kontekście zeznań świadków, którzy potwierdzili, iż chociażby w Ż. zamaskowane osoby krzyczały >>Policja<<;

iv. zeznań świadka Ł. S. poprzez przyznanie im prymatu prawdziwości w zakresie w jakim wskazywał, iż to oskarżony M. brał udział w rozboju na jego osobie, w sytuacji, gdy większa i zasadnicza część jego zeznań była fałszywa, co stwierdził sam Sąd orzekający, a nadto w sytuacji, gdy jego zeznania były niespójne, zmienne, a więc nie mogły polegać na prawdzie;

v. zeznań M. S. poprzez ominięcie zasadniczej części zeznań świadka, w których świadek wskazał, iż widział osobę siedzącą obok W. K., w sytuacji, gdy świadek na sali rozpraw nie rozpoznał M. M. jako osoby, która miała współdziałać z W. K.;

vi. materiału dowodowego i uznanie, iż Ł. S. posiadał przy sobie kwotę 17.600,00 zł w sytuacji, gdy sam pokrzywdzony oświadczył chociażby funkcjonariuszowi A. K., iż nie zostały skradzione mu pieniądze, a nadto wątpliwe jest jakoby otrzymał taką kwotę od osób trzecich na materiały budowlane, skoro świadek zajmował się zawodowo nielegalnym procederem związanym z handlem papierosami bez znaków akcyzy, a jego żona korzystała z pomocy społecznej;

vii. całokształtu materiału dowodowego i uznanie, iż M. M. używał w zdarzeniu klucza francuskiego w sytuacji, gdy nie zabezpieczono na nim żadnych śladów, w tym śladów DNA i śladów linii papilarnych.”

W konsekwencji tych zarzutów skarżący wniósł o:

- a) zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie
- b) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej kasacji, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, obrońca M. M. zarzucił rażącą obrazę prawa procesowego, tj.:

„I. art. 433 § 2 w zw. z art. 34 § 1 k.p.k. w zw. z art. 34 § 3 k.p.k. poprzez łączne rozpoznanie sprawy M. M. wraz z innymi oskarżonymi i zastosowanie przepisów sprzed nowelizacji, która weszła w życie dnia 01.07.2015 r., a co za tym idzie zastosowanie w sprawie oskarżonego nieaktualnych przepisów, bowiem akt oskarżenia w sprawie przeciwko M. M. został sporządzony i skierowany do tut. Sądu przez Prokuraturę Rejonową w B. w dniu 14 października 2015 r., a więc po dniu 1 lipca 2015 r., czyli po wejściu w życie obowiązującego na tamten okres kodeksu postępowania karnego, a co za tym idzie pozbawienie oskarżonego prawa do obrony i kontradyktoryjnego procesu;

II. art. 433 § 2 w zw. z art. 7 i k.p.k., która miała zasadniczy wpływ na treść wyroku, polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, iż Ł. S. posiadał przy sobie kwotę 17.600,00 zł w sytuacji, gdy sam pokrzywdzony oświadczył chociażby funkcjonariuszowi A. K., iż nie zostały skradzione mu pieniądze, a nadto wątpliwe jest jakoby otrzymał taką kwotę od osób trzecich na materiały budowlane, skoro świadek zajmował się zawodowo nielegalnym procederem związanym z handlem papierosami bez znaków akcyzy, a jego żona korzystała z pomocy społecznej, a nadto uznanie, iż M. M. używał w zdarzeniu klucza francuskiego w sytuacji, gdy nie zabezpieczono na nim żadnym śladów, w ty śladów DNA i śladów linii papilarnych;

III. odbieranie wyjaśnień od oskarżonego K., w tym przesłuchiwanie go na rozprawie w dniu 28 lipca 2016 roku w sytuacji, gdy winien on być przesłuchany

jako świadek w zakresie Ż. i stosownie do art. 190 § 1 k.p.k. winien być on pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, co mogłoby spowodować ujawnienie osób, które rzeczywiście w przedmiotowym czynie uczestniczyły, a co z kolei wykluczyłoby udział M. M. i spowodowało ustalenie nowych osób, które mogłyby być przesłuchane.”

Nadto, w przypadku, gdyby Sąd Najwyższy nie podzielił powyższych zarzutów, „orzeczeniu Sądu Okręgowego” zarzucił rażąco obrazę prawa karnego procesowego - art. 440 k.p.k., która miała zasadniczy wpływ na treść wyroku „poprzez zmianę wyroku w sytuacji, gdy w realiach przedmiotowej sprawy jest to rażąco niesprawiedliwe.”

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L..

Odpowiadając pisemnie na kasację, prokurator Prokuratury Rejonowej w B. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Ze względu na treść zarzutów kasacyjnych, które są powtórzeniem zarzutów apelacyjnych (z pkt IIa, IIc.vi, IIb), przypomnieć należy, iż z orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie wynika, że powtórzenie w kasacji zarzutów apelacyjnych może być skuteczne jedynie wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w treści uzasadnienia w sposób zgodny z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...) prowadzi do wniosku, że Sąd ten zastosował się on do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał wniesiony środek odwoławczy, a w uzasadnieniu orzeczenia podał, dlaczego uznał poszczególne zarzuty za niezasadne. Argumentacja Sądu przekonuje, że standard

kontroli odwoławczej, wyznaczony przepisami art. 433 § 1 i 2 k.p.k. został w pełni zachowany.

Do zarzutu łącznego rozpoznania spraw Sąd odwoławczy odniósł się na k. 15 swojego uzasadnienia. Jego lektura w żadnym zakresie nie prowadzi do konkluzji, iż dopuścił się on obrazy art. 433 § 2 w zw. z art. 34 § 1 w zw. z art. 34 § 3 k.p.k. Sąd zgodził się ze skarżącym, że w sprawie w tym przedmiocie doszło do naruszenia norm procesowych, trafnie jednak wywiódł, że uchybienie to nie miało wpływu na treść zaskarżonego apelacją wyroku. Podnosząc w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa obrońca nie wykazał, by doszło do obrazy prawa procesowego w związku z rozpoznawaniem omawianego zarzutu. Nadto, skarżący nie uzasadnił swojego twierdzenia, że postępowanie prowadzone w trybie „niekontradiktoryjnym” wiązało się z naruszeniem praw i gwarancji procesowych skazanego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku. Samo podniesienie, iż „połączenie sprawy M. M. do łącznego rozpoznania z W. K. i innymi, w sposób istotny ograniczyło jego prawo do obrony, bowiem (...) powinno toczyć się w procesie kontradiktoryjnym wprowadzonym 01 lipca 2015 r. (...)” nie poddaje się jakiegokolwiek kontroli merytorycznej.

O obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, albo uczynił to w sposób wadliwy, co w kontekście zarzutu z pkt II kasacji również nie miało miejsca. Sąd odwoławczy zaakceptował dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne w przedmiocie rozboju na osobie Ł. S., także w zakresie skradzionej mu kwoty 17600 złotych. Ponieważ Sąd Apelacyjny nie dokonywał w tym przedmiocie samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, nie mógł w sprawie naruszyć art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy podkreślił, iż nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych. Sąd uznał za wiarygodne zeznania Ł. S. w zakresie w jakim opisał przebieg zdarzenia (fragment zajścia widziały M. S. i B. R., a ich zeznania korespondowały ze sobą tworząc logiczną całość), a także opinie sądowo-lekarskie, z których wynika, że doznał on obrażeń, które mogły powstać w

wyniku uderzeń zabezpieczonymi narzędziami. Zeznania świadków uznano za wiarygodne także co do posiadania przez pokrzywdzonego przy sobie pieniędzy w kwocie 17600 zł (w tym zakresie jego zeznania znalazły potwierdzenie w zeznaniach J. S.).

Także w zakresie zajścia w miejscowości Ż. Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowe ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Podstawą ustaleń w tym przedmiocie były nie tylko wyjaśnienia W. K. . Sąd ustaleń tych dokonał bowiem w oparciu o relacje pokrzywdzonego L. O., jak również świadków E. i A. J., którzy opisali okoliczności samego zdarzenia, jak też zdarzenia poprzedzającego rozbój. L. O. i A. J. w sposób stanowczy i logiczny opisali przebieg zdarzenia na posesji kobiet. E. J. wskazała na wizerunek skazanego jako mężczyznę, który podstawiał się jej imieniem „R.”, zaś o zdarzeniu wiedzę posiadała z relacji matki. Niewątpliwie przyznać należy rację obrońcy, że skazany W. K. w zakresie czynu zarzucanego M. M. w pkt III aktu oskarżenia powinien być przesłuchany w charakterze świadka. Uchybienie to nie ma jednak wpływu na treść wyroku w związku z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego L. O. oraz świadków E. i A. J., które były podstawą dokonanych ustaleń faktycznych i uznania skazanego M. M. winnym popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Za kuriozalny uznać należy zarzut obrazy art. 440 k.p.k. Nie dość, że adresowany jest do Sądu Okręgowego, to jeszcze wskazuje na rzekomą zamianę wyroku, do której przecież nie doszło. Zarzut ten jest chybiony także wówczas, gdyby odczytać go jako uchybienie polegające na tym, że Sąd Apelacyjny nie uchylił wyroku Sądu pierwszej instancji z powodu jego rażącej niesprawiedliwości. W uzasadnieniu kasacji kwestii tej nie poświęcono ani słowa, a trudno jest domyślać się jakie uchybienia, które należałoby brać pod uwagę poza granicami zaskarżenia i podniesionymi w apelacji zarzutami, uzasadniające rażącą niesprawiedliwość wyroku, skarżący mógł mieć na myśli.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

